

Broderskap och skatter

Är det mera utmärkande för kristligt broderskap att hårt vilja beskatta sin nästa än att lätta hans eller hennes skattebörd? Det finns anledning att ställa frågan sedan man läst ett brev på ledarsidan i Svenska Dagbladet den 9 augusti från riksdagsman Evert Svensson i Kungälv. Han är ordförande i broderskapsrörelsen (s), den gren av det socialdemokratiska partiet som försöker fånga in kristnas röster.

I den kampanj mot regeringen, som hans partistyreelse dragit igång, ingår som bekant att kritisera regeringens förslag om indexreglering av skatteskalorna, dvs att riksdagen och inte inflationen skall bestämma vad som i varje inkomsläge skall tagas ut i skatt. Varför man valt att nästan överfalla regeringen på den punkten är inte så svårt att förstå. Förmodligen inser man att skattebetalarna kommer att märka vilka fördelar de får tack vare den borgerliga regeringen. En socialdemokratisk regering skulle få mycket svårt att ändra på den nya ordningen, hur gärna den än ville öka skatterna utan att erkänna sitt ansvar för höjningarna.

Hr Svenssons brev är att se som hans försök att följa givna order. Var och en, kristen eller okristen, skall ju gå till angrepp i skattefrågan. Hr Svensson förebrår alltså regeringen i första hand för att den frångått hr Strängs överenskommelser med löntagarorganisationerna. "Som kristna socialister diskuterar vi i termer som rättvisa och rättfärdighet. Det blir från dessa utgångspunkter omöjligt att stödja den skattepolitik som den borgerliga regeringen för." Är det alltså rättvist att LO-ledningen och dess socialdemokratiska eftersägare i TCO ensamma får gö-

ra upp om skatterna, medan alla andra inkomsttagare i Sverige ställs inför fullbordat faktum? Är det särskilt rättfärdigt att dessas ombud i riksdagen berövas sin lagliga beskattningsrätt, som de, men inte LO-TCO, utövar under offentligt ansvar?

Man har skäl att använda sådana ord som hyckleri då man finner sådana "kristna" argument åberopade i praktiskt-politiska frågor. Hr Svensson tycks inte heller ha någon aning om, eller inte bry sig om, hur särskilt marginalsatterna på utfört arbete upplevts som djupt orättfärdiga av mängder av svenska medborgare. I fråga om dem har han inte åberopat vare sig rättvisa eller rättfärdighet. Redan tanken att han och hans broderskapare skulle ha för vana att underkasta sitt eget partis diktat en granskning ur rättvise- eller rättfärdighetssynpunkt är barock. Hade de anmärkt på något, hade de för länge sedan åkt ur riksdagen. Men de vet, för att nämna ett enda exempel, vad som hände fru Åsbrink (s) då hon för rättvisans skull röstade för kvinnlig tronföljd. Spåren förskräcker dem, och broderskaparna knäpper sina händer och tiger stilla.

Vad som borde ha tilltalat hr Svensson och hans vänner är förslagen i ambassadör Olle Dahléns utredning om viss skattebefrielse för gåvor till religiösa och ideella ändamål. Man kan anmärka mot hans utredning att förslagen är alltför begränsade; idrottsrörelsen borde åtminstone i viss utsträckning ha kommit med. I varje fall är det här fråga om ett försök att ge högt förtjänstfulla institutioner ett handtag på ett praktiskt och personligt sätt, förbi de stela statsunderstöden. Men för socialdemokraterna är det otänk-

bart att statens och deras egen maktapparat skulle berövas ett tillfälle att fördela andras pengar. Dessutom skulle vissa belopp inte längre dubbelbeskattas. Ombudsmän avstyrker alltså just nu på löpande band.

"Länkarnas" riksförbund har en ombudsman, vars politiska hemvist man inte behöver taga fel på. "Vi är övertygade om att vi hör till de organisationer som kan påräkna ökade statliga anslag," säger hr Elmer Gustafsson. Man tycker att när man ger ut pengar i alkoholistvården kunde det inte spela stor roll varifrån de kommer, men om Länkarna säger ifrån att de inte vill ha privata donationer bör de ju slippa. I övrigt lägger hr Gustafsson upphöjda synpunkter på frågan: "De direkta samhällsbidragen ges efter en prioritering som sköts av folkets i demokratisk ordning valda organ," säger han. Han borde ge riksdagsman Svensson något att tänka på. Den förre vill inte fördela skattemedel annat än genom demokratiskt valda organ. Den senare vill inte låta dessa vara med och bestämma om skatteuttagen.

Men när det gäller sakfrågan – att inte hjälpa religiösa och ideella samfund – vandrar de två trofast samman längs partilinjens. Inget underlättande av privata gåvor! Hr Svensson anför därvid rent erbarmliga argument. Lutherhjälpens bössinsamling skall enligt utredaren inte komma ifråga, suckar

han. Nej, i en insamlingsbössa på gatan får var och en stoppa sina slantar utan att räkna med skatteavdrag; så blir det. Vidare, säger hr Svensson, blir givandet inom trossamfundet inte längre helt anonymt. Men skulle det vara omöjligt för en frikyrkopastor att bokföra en gåva anonymt, samtidigt som givaren får ett kvitto att använda hos skattemyndigheten? Naturligtvis inte. Om viljan finns går det bra. Om viljan saknas går ingenting.

Den som sett något av de små församlingarnas och föreningarnas svårigheter i dagens ekonomiska Sverige – metodisterna eller Helgelseförbundet eller Frälsningsarmén eller små idrottsföreningar för att nämna några – har anledning att vara fylld av beundran över den offervillighet, som gör deras verksamheter möjliga. Att göra det lättare att ge ännu större gåvor till dem med ett mycket ringa bortfall av statsinkomster vore, tycker man, en naturlig sak att satsa på även för kristna socialdemokrater. Men viljan måste alltså till.

Den goda viljan finns i dag inom regeringspartierna men saknas inom oppositionen, och detta till och med inom dess kristna broderskapsfalang. Detta är något att minnas, kanske särskilt för dem som annars kan glädjas åt det nya förslaget.